

Espiga

Ricard Mirabete

En un grapat de terra al palmell de la mà hi cap tot allò que ens defineix. Hi podem detectar el rastre d'allò que ens configura i també hi podem projectar el que nosaltres conservem en la mirada. Berna Blanch construeix aquest poemari amb la intenció de posar al full en blanc el rastre de la memòria que vol ser recordada des del moment present. Tothora la llum és l'element clau de la major part d'aquests poemes breus i intensos. Amb o sense llum tot es dibuixa i pren les formes de la nostra individualitat projectada. En un dels poemes destacats, Paraules com llançar escriu: com una memòria estranya / que vol recordar-se, / com la mà que obri l'alba. El poeta vol crear un espai habitable on llançar-hi la vida cap endavant. Té la consciència d'escriure des de la inquietud i la brevetat dels dies que passen amb l'afany d'assumir que la seva vida és quelcom que forma part d'un paisatge. I aquests poemes són, com afirma en els darrers versos d'aquest poema, llum antiga, alè vençut. Cada dia viscut és com una pàgina de la nostra vida, com cada poema escrit; és a dir, és un episodi que pugna per mantenir-se viu en els dies següents després d'haver-los escrit.

Com afirma el poeta Marc Granell al pròleg d'aquest llibre, llegir Blanch és omplir-nos nosaltres també de la bellesa i la saviesa d'unes paraules que saben desentranar i dir, des de la nuesa, la realitat que ens fa i que som. El propòsit de tots els poetes és el d'albirar en la distància un paisatge personal que ens defineixi a tots i, al mateix temps, que expliqui vivències antigues que volem tenir encara presents. Com aquell qui contempla les muntanyes del seu voltant amb el record dels fets viscuts que recorda. Al llarg de les tres parts en què s'estructura el poemari, Blanch va teixint el seu procés d'autoconeixement: records, sensacions, sentiments van omplint el seu discurs líric que no defalleix en la recerca d'explicar-se i multiplicar-se en els elements físics de la natura. Hi trobem el color de l'arena, l'escuma, els camps de blat plens de llum, el blanc dels núvols i la seva pluja menuda. Cadascun dels poemes té l'objectiu de trobar la seva llum escaient. Cada instant projecta una llum dins nostre: els dies de novembre fan fosca la nostra mirada, els colors dels dies són els colors dels nostres ulls vivint a cada moment. És aquest un llibre que ha adquirit el valor de ser una escriptura plena d'adjectius i estats d'ànim lligats al paisatge. Com un diari que relata dies lluminosos i intensos entre la brevetat i el desig del nostre viure.

Berna Blanch

Berna Blanch (Catarroja, 1967) amb aquest volum de poesia va guanyar el Premi de Poesia Joan Peruch Vila d'Ascó, que és el més important de les Terres de l'Ebre. Ja porta publicats vuit llibres de poesia que van definint, d'una manera essencial, la seva poètica nua, d'un lirisme extrem. Els seus poemes s'arrelen amb força al seu paisatge vital, és a dir, al País Valencià. Fa dos anys va publicar el seu últim llibre: *El tacte del reflex* (Cerdanyola del Vallès: Editorial Montflorit, 2008). La seva poesia és l'expressió d'un paisatge interior i alhora exterior.

Títol_Espiga

Autor_Berna Blanch

Editorial_Meteora

Barcelona, 2009

Preu_13 euros

Pàgines_64